

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Μπυσιέρ ! Μπυσιέρ ! φώναξε ή 'Αναίς. Πές μου, γιά τ' όνομα τού Θεού πώς έγιναν όλ' αυτά ;

Ο Μπυσιέρ χαμογέλασε και φάνηκε πώς κατέβαλλε μιά μεγάλη προσπάθεια να μιλήσει.

Η 'Αναίς έσκιψε περισσότερο γιά ν' άκούση καλύτερα τά λόγια τού μελλοθανάτου πού θα έκριναν την τύχη της.

Τέλος ο Μπυσιέρ με φωνή αδύνατη, μά καθαρή, ψιθύρισε :

— Τό πρώτο κερλί είνε τού Λιθερνάν... Τό δεύτερο τού Φοντράϊ... Τό τρίτο τού Σεθέρ... Τώρα πρέπει ν' ανάμουν κα' τό δικό μου κερλί...

— Μπυσιέρ ! Μπυσιέρ ! φώναξε ή 'Αναίς. Πές μου άν μ' άγάπησες ποτέ ! Πές τά μου όλα !

— Ναί, σ' άγάπησα !... Σ' άγάπησα !... Σ' άγάπησα !... ψιθύρισε ο μελλοθάνατος.

Και τά λόγια αυτά φάνηκαν πώς τόν εξαλθάνασαν. Μιά άσπρατή φώτισε τά μάτια του. Μά άμέσως σ' εχέδον έσθυσε κι' ένα άπεριγραπτό χαμόγελο άπλώθηκε στά χείλη του.

— Μπυσιέρ ! Ξαναφώναξε ή 'Αναίς. Πές μου την άλήθεια ! Πές μου πώς έγιναν όλ' αυτά ;

Ο έτοιμοθάνατος έκανε ένα μορφασμό και τραύλισε :

— 'Α! Ναί ! Ναί ! Σ' άγάπησα... 'Ο Τραγκαθέλ...

— Αútος σ' άπέτεθη ; ρώτησε ή νέα.

— 'Οχι ! Καθόλου ! Δέν μάς έπέτεθη καθόλου... 'Εμεις σκοπέυαμε νά τόν δολοφονήσουμε... Μά ήξερε νά χτυπήει καλά...

Πολύ καλά... σαν διάβολος !... 'Α! 'Αναίς, σ' άγάπησα... ναί, τό θυμάμαι... 'Ο,τι έκανα, τό έκανα γιά την άγάπη σου... Ναί, γιά την άγάπη σου !...

Η 'Αναίς σηκώθηκε άργά.

Ήταν παγωμένη όλόκληρη και νόμιζε πώς ή καρδιά της είχε σταματήσει μέσα στό στήθος της.

— 'Οστε λοιπόν ήταν άλήθεια ;

Ο Τραγκαθέλ δέν της είχε πεί ψέματα ;

Τά λόγια τού Μπυσιέρ: «'Ο,τι έκανα τό έκανα γιά την άγάπη σου», άνηχούσαν σ' αυτία της και την εξαίλιζαν...

— 'Οστε ο έρας μπορεί νά οδηγηση στό έγκλημα ; Στή δολοφονία !...

Η νέα γονάτισε πάλι μπρός στόν Μπυσιέρ και πήρε τό χέρι του.

— 'Ο έτοιμοθάνατος χαμογέλασε και της ψιθύρισε :

— Κυρία, άκούστε με... Παντρευτήτε τόν Τραγκαθέλ...

Η 'Αναίς γονάτισε μπρός στόν Μπυσιέρ πού έξακολουθούσε νά χαμογέλα.

Μά έξαφνα τό χαμόγελο του πάγωσε στό πρόσωπό του, ένας ζδύνατος στεναγμός έξεφυγε από τά χείλη του και τό κεφάλι του έγειρε άπότομα δεξιά.

Έχει ξεψυχήσει...

Η 'Αναίς έμεινε γιά πολλή ώρα γονατισμένη ανάμεσα στό τέσσερα πτώματα, χαμένη σέ μιά άπέραντη θύβησι.

— 'Οταν συνήλθε και σηκώθηκε, είδε ότι και τό τέταρτο κερλί είχε άναφή κι' είχε σ' εχέδον καί.

— 'Αφ' ου άρκετά χρήματα στόν οικοδεσπότη και τόν παρακάλεσε νά φροντίση νά κηδευθούν άξιόσπρωπώς οι τέσσαρες ίπποτά και νά ταφούν μαζί, λέγοντάς του ότι θά ξαναγύριζε την άλλη μέρα γιά νά παρακολουθήση την κη-

δεία τους.

Πράγματι, ή 'Αναίς την έπομένη παρακολούθησε την κηδεία τών τεσσάρων ίπποτών.

— 'Οταν ή κηδεία έτελειώσε, ή νέα άντελήφθη ότι κάποιος εύπατρίδης την παρακολουθούσε από κοντά. Ήταν ντυμένος άπλούστατα και τό πρόσωπό του είχε πολύ σοβαρή έκφρασι. Η νέα, κυττάζοντας τη φυσιογνωμία του, πρόσεξε ότι δέν της ήταν έντελώς άγνωστη.

— Κύριε, τού είπε γυρίζοντας άπότομα πρós αυτόν. Είσθε φίλος τών τεσσάρων δυστυχισμένων ίπποτών ;

— 'Οχι, κυρία, της άπάντησε ο άγνωστος.

— Είσθε λοιπόν έχθρός των ;

— 'Οστε κι' αυτό. Άλλά είμαι φίλος τού έχθρου των !

— Η 'Αναίς τόν κύτταξε γιά μιά στιγμή εξαφιασμένη κι' έπειτα τόν ρώτησε :

— Γιατί με παρακολουθεíte ;

— Γιατί ο φίλος μου γιά τόν όποιο σ' άς μιλήσα, δέν τόλμησε νάρθη ο ίδιος και μου άνέθεσε νά σ' άς συνοδεύω εγώ. Σ' άς τό λέω αυτό γιατί μου κάνετε την τιμή νά με ρωτήσετε. Άλλοίως, νά είσθε θέβαι, θά έμεινα σιωπηλός.

— Ποίος είνε αυτός ο φίλος σας ; ρώτησε ή 'Αναίς με ύφος άπότομο.

— 'Ο κ. ντέ Τραγκαθέλ.

— Και σεις ποίος είσθε ; ρώτησε ή νέα, ώργισμένη τώρα.

— 'Ο κόμης ντέ Μπλουτ.

— Πέστε, σ' άς παρακαλώ, στόν κύριο Τραγκαθέλ, νά πάμην ν' άσχοληται με μένα. Σ' άς εύχαριστώ γιατί με συνοδεύσατε.

— 'Οση εύγνωμοσύνη κι' άν χρυστάω στό φίλο σας, θέλω δώστος νά είμαι έλεύθερη. Σ' άς παρακαλώ νά τού τό πητε αυτό, 'ην είνε θέβαι φίλος σας...

— Είνε φίλος μου, κυρία και είμαι φίλος του, άπάντησε ο Μπλουτ. Δέν έγνώρισα στή ζωή μου καλύτερο σπαθί από τό δικό του και καλύτερη καρδιά από την καρδιά του.

— Λοιπόν, άν ο κ. Τραγκαθέλ είνε φίλος σας, πέστε του ότι ή προστασία με την όποια, μου έδωκε τή συγκατάθεσί μου, με περιβάλλει. 'Οιάζει με έπιτήρησι με κατασκοπεία, πράγμα πού δέν μπορώ νά τό άνεχθώ...

— Τού τό έχω πεί, κυρία. Άπό τού την ήμέρα πού μου έξωμολογήθηκε ότι σ' άς αγαπά, τού συνέστησα νά προσέχη... Τού είπα ότι κινδυνεύει νά παρασπρωθ ή σέ καμμιά άνεπανόρθητη καταστροφή. Μά έκείνος κάνει πάντα πράγματα τού κεφαλιού του. Είν' ένας νέος έξαλλος, τρελλός !... Έν τούτοις θά ποσπαθήσω και πάλι νά τόν άπομακρύνω από σ' άς, άφού εσεις τό θέλετε...

— Σ' άς εύχαριστώ, άπάντησε ή 'Αναίς. Και τώρα μία έρώτησι ακόμα: Πού σ' άς ένα ξεναδει άλλοτε ;

— Στήν όδό Φλερύ, στην άπόμωρη έκείνη γωνία, όπου έγινε ή συμπλοκή με τόν Σαμπριακ. Μαζύ με τόν Τραγκαθέλ και τόν ακόλουθό του, είχα κι' εγώ την τιμή νά τραθήξω τό σπαθί μου γιά νά σ' άς ύπερασπίσω και κατόπιν σ' άς ύπερδύσα στο Παρίσι, ένδι ο Τραγκαθέλ έτρεχε νά είδοποιήση τού φίλους σας, ότι κιν-

'Εξαφνα τό χαμόγελο τού πάγωσε στό πρόσωπό του !...

δυνεύετε... "Ολ' αυτά όμως εινε παλαιά πράγματα... συιέβησαν προ ουο ημερών...

— Ζυγγωμην, κύριε, ειπε ή 'Ανναίς με φωνή άλλοιωμένη από συκνησία ή από οργή.

Ο Μπιουκ, χωρίς ν' απαντήση, έκανε μερικά θήματα πίσω, κρατώντας το καπέλλο του στο χέρι.

Για μερικες στιγμες, ή 'Ανναίς απόμεινε έκίνητη, τρέμοντας σύγκορμη. Λοπιόν ειπε άπτόμα:

— Χαίρετε, κύριε. Λησιμόνια ισως ή φυσιογνωμία σας, άλλ' όχι και ή γενναία σας έπεμβασι. "Οσον άρρα τον Γ' αν, κακάετα, πέστε του, ότι αν έξεακοιούθηή να με παρακολούση, θα τον παρασούρω στην καταστροφή !...

Και, πρινας στο αλογο της, άπομακρόνηθε κελπάζοντας.

— Ψιχη βασιλοπούλα ! ψιφουρις ο Μπιουκ ουγκνημένος. Καθως ή 'Ανναίς εκάλπαζε προς τό Παρίσι, εκλαιγε σχεδόν, γιατί εννοιαε τον εαυτό της ηκημένο. Παρασεχοιαν κ' η ίδια ότι ή συμβουλή του Μπιουερ ήταν σύμφωνη προς την μυστική λαχάρτα της καρδιάς της, άλλα αισθανόταν ότι ο σκοπος της ζωής της ήταν άλλος. Δεν έπρεπε να δεσμευθί με κανένα για να μπορω να πραγματοποιήση αυτόν τον σκοπό.

— Τι περιεργό ! σκεφτόταν. "Ο κόμης ντε Μπιουκ πολέμησε κοντά μου... Αυτός με συνώδευε κατόπιν εις τό Παρίσι... Σ' αυτόν έδωσα την έπιστολή για τον Τραγκαθέλ... Πώς λοιπόν δεν τον άναγνώρισα προό όλιγο; Δεν τον ειχα προσέξει λοιπόν; Δεν τον κύταξα καθόλου, όταν πολεμούσε στο πλάι μου... Ναί! Ναί!... Δεν τον προσέξα, δεν τον κύταξα καθόλου, ουτε αυτόν, ουτε τους άλλους... "Ο μόνος που έβλεπα ήταν ο Τραγκαθέλ !... Και τό μόνο που άκουγα ήταν ή γλυκεία του φωνή...

Και με τις σκέψεις αυτές, ή όποιες τάραζαν την παρθενηκή της καρδιά, ή 'Ανναίς έφτυσε στην κατοικία της.

Την νύχτα της υποθέσεως φλερύ, ο Ρισελιέ ουγκρότησε μυστικό συμβούλιο στο μέγαρό του. Έν πρώτους διηγήθηκε στον πάτερ 'Ιωσήφ την συνέντευξί του με τον βασιλέα.

— Τώρα πειά, έπρόσθεσε, ο Γάστον δεν εινε επικίνδυνος...

— Μη τό φαντάζεσαι, απάντησε ο πάτερ 'Ιωσήφ. "Ενας άνθρωπος εινε περισσότερο επικίνδυνος για ή διείλια του παρά για ή γενναίότητά του. "Από ένα συνωμότη κινδυνεύεις να δεχθί μια σφαίρα ή μια μαχαίρα... Θα σε σκοτώση ή θα τον σκοτώσης !... "Αλλά ο Γάστον εινε διαφορετικός... Μπορεί να σε φέρη σε τόσο δύσκολη θέσι, ώστε και αυτή άκόμα ή ζωή σου εινε πειά περιττή.

— Τι θα μου κάνη ; ρώτησε ο Ρισελιέ.

— Μπορεί να σε κάνη να πιστέψης, όπως κ' άλλοτε, ότι ή "Αννα ή Αυστριακή σ' αγαπά...

Ο καρδινάλιος έννοιωσε ένα ρίγος να περνά ή κορμί του κ' όλο του τό αίμα ανέθηκε στο κεφάλι του. Και ειπε με φωνή θλιμμένη:

— Δεν θα τό πιστέψω ποτέ !...

— Έν τούτους τό πιστεψες άλλοτε κ' έγγραφες την άνόητη αυτή έπιστολή.

— Ναί ! ειπε ο Ρισελιέ.

— Θυμάσαι τις νύχτες εκείνες των κινδύνων και των άνησυχιών μας ;...

— Ναί, άλλα ευτυχώς έχουμε πάλι την έπιστολή στα χέρια μας...

— Ευτυχώς, ειπε ο πάτερ 'Ιωσήφ ειλικρινές.

— Και τώρα πειά ή έπιστολή κάκει... Κάκει από μένα τον Γ' διο !...

Για μερικέ στιγμές, έμειναν κ' οι δύο σιωπηλοί, αναλογιζόμενοι τον τριμερό έφιλάτη που πέραων ως την νύχτα που ο Σαμπριάκ τους έπηγε την έπιστολή.

— Λοιπόν, ειπε σε λίγο ο πάτερ 'Ιωσήφ, υπάρχει άκόμα κίνδυνος να σου στήση κακιά άλλη παγίδα ο Γάστον. Γι' αυτό πρέπει να τον παντρέψης όσο τό δυνατόν γρηγορότερα με ή δεσποινίδα Μονμπανσιέ. Έως την ήμερα εκείνη ή "Αννα ή Αυστριακή θα εινε επικίνδυνη...

— "Ο γάμος αυτός θα γινή μέσα σ' ένα μήνα τό πολύ.

— Έτσι ειπε ο πάτερ 'Ιωσήφ, άφου θα λυρωθής από τον Γάστονα, πρέπει, έχοντας στα χέρια σου την ιδιοχειρη έπιστολή του βασιλέως, να τρομοκρατήσης τους ευγενείς της Γαλλίας

κ' έπειτα ν' αρχίσης να έξολοθρεύης τους Ουγενότους... "Επί κεφαλής των ευγενών αυτών θρσικεται ο Καίσαρ της Βανδώμης και ο αδελφός του... Χτύπησε τους ! "Η συνειοχή τους στη συνωμοσία σου διει αυτό τό δικαιωμα...

— Είμαι άποφασισμένος να ζητήσω τό κεφάλι τους, απάντησε ο Ρισελιέ ψυχρά.

Ο πάτερ 'Ιωσήφ φαινόταν τώρα θυθισμένος σε σκέψεις, σαν να μελετούσε κάποιο ζήτημα έξαιρετικα σπουδαίο. "Επειτα απάντησε με φωνή θαθεία:

— "Οχι, μη τό κάνεις άκόμα αυτό, άφιμωρούμε κάθε έλιπίδα από τους ευγενείς και θα τους έξιβήσουμε στα έσχατα. Θα προκαλέσουμε έτσι έμφύλιο πόλεμο, από τον οποίο δεν ήμαστε βεβαίσι ότι θα θυώμε νικητάί... Πρέπει να συλλάθης τον Καίσαρα της Βανδώμης και να τον ριξής στις φυλακές. "Ετσι θα προλάβουμε την επανάστασι και, όταν θα γίνουμε πολύ δυνατοί, τότε σκοτώνουμε... Θα πής στον βασιλέα ότι ο Καίσαρ, ο όποιος εινε γιός βασιλέως, ονειρεται να γινή βασιλεύς της Γαλλίας ή τουλάχιστον της Βρετάνης ! "Ο βασιλεύς τότε θα ύπογράφη άμέσως την θανατική του καταδίκη... "Οσον άφορά τον αδελφό του, τον Βουρβάνο, ο βασιλεύς τον μισεί και άμα κατορθώσης να τον συλλάθης ως συνωμότη, θα ύπογράφη και ή δική του καταδίκη. Τέλος την "Αννα την Αυστριακή θα την ταπεινώσης άν χτυπήσης ή δούκισσα ντε Σεθρέζ...

— "Αλλά γι' αυτήν, έχω δώσει τον λόγο μου ότι θα σεβατώ ή ζωή της...

— Οι διευθύνοντες τους λαούς δεν πρέπει να κρατάνε τον λόγο που δίνουν σε ιδιώτες. Έξ άλλου δεν θα σκοτώσης τό δούκισσα... Έ ανεβάσης στο ίκρίωμα τον έραστή της...

— Τον Σαλαί ;

— Ναί, τον Σαλαί, ο όποιος μελετούσε να σε δυλοφονήση. Πρέπει να ταπεινώσουμε τους ευγενείς και να τρομοκρατήσουμε ή Γαλλία... "Ο Πάπας κ' ο Ρισελιέ πρέπει να κυριαρχήσουν στον κόσμον δλόκληρο...

— Και σύ ; φώναξε ο Ρισελιέ, ύπνωτισμένος σχεδόν άπ' όσα του έλεγε ο πάτερ 'Ιωσήφ. Και σύ, διδάσκαλέ μου κ' ευεργέτα μου, τί θέλεις ; Τι ζητάς ;

— "Ο πάτερ 'Ιωσήφ χαμογέλασε και απάντησε:

— Έγώ θέλω να μείνω αυτός που είμαι. "Ο σεβασμιώτατος καπουκίνος μοναχός και ο πνευματικός του καρδινάλιου Ρισελιέ !.

Έπί μερικες στιγμές παρέμειναν κ' οι δύο σιωπηλοί.

Τέλος, ο Ρισελιέ διέκοψε πρώτος ή σιωπή και ειπε:

— Οι κατάρκυτοι μου μου ειπαν ότι ή δούκισσα ντε Σεθρέζ έφυγε για τό Μπλουά.

— Πηγαίνει λοιπόν στη Νάντη, ή όποια εινε τό κλειδί της Βρετάνης. Έκει θρσικεται και ο Καίσαρ της Βανδώμης, ο όποιος θα προσπαθήση να επαναστατήση τους Βρετόνους και να άνακηρυχθί βασιλεύς των. Θα κυλέσης σίγουρα τους "Αγγλους να τον βοηθήσουν. "Ετσι θα έχουμε διπλό πόλεμο, έσωτερικό και έξωτερικό. Πρέπει ο βασιλεύς να πάη τό ταχύτερο στη Νάντη και να προλάβη τους συνωμώτας.

— Αύριο θα του μιλήσω γι' αυτό τό ζήτημα.

— Τό παν έξαρτάται άπ' την ταχύτητα με την όποια θα ένεργήσουμε.

— Μείνετε ήσυχος, ειπε πάλιν ο Ρισελιέ.

— Οι έχθροί μας πρέπει να συντριβούν.

— Και θα συντριβούν. Αυτό σας τό ύποσχομαι. Και αυτή ή Σεθρέζ θα πληρώση, μια ήμέρα, για τις πράξεις της κατά του καθεστώτος. Δεν θα την πειράξω ισως προς τό παρόν. Μά άργότερα, άργότερα θα κληθθί και αυτή να λογοδοτήση.

— "Ο Σαλαί πρέπει να σεβαθήνη.

— Θα πεθάνη !...

— "Ολοι οι συνωμώται πρέπει να πληρωθούν με τό κεφάλι τους.

— Θα πληρωθούν. Σου ειπα: Θα πέσουν πολλά κεφάλια αυτην ή φορά... Θα ρεύση αίμα.

— Αίμα !...

— Είσαθε λοιπόν έχθρός των ; ρώτησε ή 'Ανναίς. ('Ακολουθεί)